

pisu jest k žádosti oprávněn »každý, komu na tom záleží«. Užívá-li na-proti tomu předpis Šu 66 nesp. říz. slov »některá strana podle Šu 586 obč. zák.«, nechce vysloviti nic jiného než co vyslovil § 586 obč. zák. a míní tím každého účastníka, který má na tom právní zájem, by bylo na jisto postaveno, zdali je tu platné ústní poslední pořízení a jakého jest obsahu. S tohoto hlediska nelze upřítí navrhovatelům jako pronajímatelům bytu práva k žádosti podle Šu 586 obč. zák. Jak jest ze spisů C VII 1338/26 vidno, dali navrhovatelé jako vlastníci domu pozůstalosti po Antonínu N-ovi soudní výpověď z bytu, tvrdíce, že tu není ani jmění, ani dědiců a že tu není předpokladu Šu 6 zák. o ochr. náj. Na námitku vypovězené strany, že dědičkou po Antonínu N-ovi jest podle ústního posledního pořízení Marie H-ová, která společně se zůstavitelem bydlela a která do nájemní smlouvy podle Šu 6 (1) zák. o ochr. náj. vstoupila, byl nájemní spor přerušen podle Šu 190 c. ř. s. až do ukončení projednání pozůstalosti a do vyřízení otázky, zda jest Marie H-ová universální dědičkou. Mají tedy navrhovatelé právní zájem na tom, by přísežným výsledkem testamentárních svědků bylo zjištěno, zda tu jest platné poslední pořízení tvrzeného obsahu a jest proto rozhodnutí rekursního soudu správné.

Čís. 6905.

Při exekuci zajišťovací nelze povolití odklad exekuce podle Šu 42 a násl. ex. ř. Byly-li povoleny nebo provedeny exekuční úkony nad potřebu zajištění, může se dlužník brániti toliko prostředky §§ 376 a 377 ex. ř.

(Rozh. ze dne 16. března 1927, R I 200/27.)

Žádosti dlužníka, by byla odložena zajišťovací exekuce, až do rozhodnutí opozičního sporu, soud první stolice vyhověl, rekursní soud žádost zamítl. Důvody: Rekursní soud nemůže souhlasiti s názorem soudu prvního, neboť zajišťovací exekuce podle úřední poznámky byla již zabavením movitých věcí provedena a strany o výkonu vyrozuměny a již z povahy zajišťovací exekuce, omezené při movitých věcech toliko na jich zabavení (uschování), plyne, že nelze odkládati výkon exekuce takové, která se povoluje jen za určitých záruk Šu 370 a 371 ex. ř. (sr. také rozhodnutí nejv. soudu ze dne 30. května 1901, čís. 7624 sb. 1438 a ze dne 30. dubna 1901, čís. 6147 sb. 1396).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávnění. S povahou zajišťovací exekuce jako exekuce nikoli k uspokojení, nýbrž jen ku zajištění věřitelovy pohledávky a s účelem této exekuce, zajistiti toliko věřitele, nelze, jak správně uvedl rekursní soud, přes povšechné znění Šu 402

ex. ř., srovnati odklad exekuce podle §u 42 a násl. ex. ř. Aby věřitel byl zajištěn, musí dlužník snášeti exekuční opatření, jichž jest k tomu cíli třeba, a brániti se může toliko prostředky v §§ 376 a 377 ex. ř. uvedenými, kdyby povoleny nebo provedeny byly exekuční úkony nad potřebu zajištění. Odklad exekuce mezi těmito prostředky uveden není a, jak uvedeno, nelze ho vzhledem k povaze a účelu zajišťovací exekuce použiti.

Čís. 6906.

Reální břemeno knihovně vtělené a záležející v plnění občas se opakujících dávek (dříví a ryb). Rozchází-li se knihovní vlastnictví s vlastnictvím naturálním, jest osobním dlužníkem co do plnění reálních břemen vlastník naturální. Nabyvatel nemovitosti jest povinen plniti reální břemeno v neztenčené míře, předpokládajíc, že i oprávněný z reálního břemene plní, k čemu se zavázal.

(Rozh. ze dne 16. března 1927, Rv I 924/26.)

Žalobě, jíž domáhal se dominikánský konvent na nabyvatelích nemovitosti plnění reálního břemene (dodávání dříví a ryb za léta 1922 až 1924), bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Je nesporno, že žalovaná firma koupila kupní smlouvou ze dne 30. prosince 1919 část velkostatku v zemských deskách zapsaného a že podle odst. II. této smlouvy převzala bez srážky z kupní ceny k plnění nadaci pro žalující dominikánský konvent na statku knihovně váznoucí. Jest také nesporno, že žalovaná převzala roku 1920 koupené nemovitosti do držby, že od té doby na nich hospodaří a že konventu nadační dávky, splatné za léta 1920 a 1921 také splnila. Těmito skutečnostmi jest již spor rozhodnut a jest žalobní nárok proti žalované na plnění zadržovaných dávek za další léta 1922—1924, nebo na zaplacení příslušného peněžního reluta odůvodněn. Jde tu po právní stránce o reální břemeno knihovně vtělené a záležející v plnění občas se opakujících naturálních dávek (dříví a ryb). Reálním břemenem jest rozuměti závazek k určitým úkonům, které jsou spojeny s nemovitostí tím způsobem, že každý dočasný vlastník nemovitosti jest již jako takový povinen tyto úkony konati. Jest tudíž povinnost plniti dávky z reálního břemena vyplývající úzce spojena s vlastnictvím k zavazené nemovitosti tak, že každý dočasný vlastník ručí za dávky, které za trvání jeho vlastnického práva splatnými se stanou, jako dlužník osobní. Při reálních břemenech, trvajících často po dobu mnoha lidských pokolení, nemůže ani přijíti v úvahu, zda určitá fysická osoba byla nebo snad ještě jest osobně, t. j. bez ohledu na vlastnictví k obtížené nemovitosti zavázána. Již z této podstaty a právní povahy reálního břemena vyplývá, že nabytím statku